

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság, Budapesten, 2018. november 28. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt az I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 31.B.713/2018/15. számú ítéletét megváltoztatja.

I. r. vádlott terhére megállapított kábítószer-kereskedelem büntettét a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata szerint minősíti.

I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy I. r. vádlott születési helye: ...; személyazonosító igazolványának száma:

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Főügyész helyettes NF.10.588/2016/16. számú vádiratában I. r. vádlottat a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettével és a Btk. 184. § (1) bekezdésébe ütköző kereskedéssel elkövetett új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettével; míg II. r. vádlottat a Btk. 178. § (1) bekezdésébe ütköző és - a vád e vonatkozású módosítása folytán - a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer birtoklásának büntettével vádolta.

I. r. vádlottat a Fővárosi Törvényszék 2018. szeptember 5. napján kihirdetett, nyilvános előkészítő ülésen hozott, 31.B.713/2018/15. számú ítéletével bűnösnek mondta ki a kábítószer-kereskedelem büntettében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés] és új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettében [Btk. 184. § (1) bekezdés IV. fordulat].

Ezért öt halmazati büntetésül 3 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, illetve vele szemben 9400 forint vagyonek Kobzást rendelt el.

A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani.

Úgy rendelkezett, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztés tartamába az I. r. vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt beszámította.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelék sorsáról; a kábítószerrel és pszichoaktív anyaggal kapcsolatos bűnjelék eldobozta, míg a további tárgyakat az I. r. vádlottnak kiadni rendelte.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségéből I. r. vádlottat az 205.506 forint megfizetésére kötelezte.

A Fővárosi Törvényszék II. r. vádlottat a 2018. szeptember 5. napján megtartott nyilvános előkészítő

ülés és nyilvános tárgyalás alapján meghozott, 31.B.713/2018/16. számú ítéletével az ellene kábítószer birtoklása büntette [Btk. 178. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

Úgy rendelkezett, hogy a II. r. vádlott vonatkozásában felmerülő 245.681 Ft bünyügyi költséget az állam viseli.

Az ítélettel szemben az ügyész mindkét vádlott terhére fellebbezést jelentett be.

A jogorvoslat I. r. vádlottal szemben a büntetés súlyosítására, míg II. r. vádlottal szemben az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.649/2018/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést mindkét vádlott vonatkozásában fenntartotta. II. r. vádlott tekintetében a fellebbezés irányát azonban módosította; esetében lehetőséget látott arra, hogy az ítélet megalapozatlanságát a másodfokú bíróság kiküszöbölje.

Azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezéseket azonos ügyszámon eljárva, tárgyalás kitűzésével, bizonyításfelvételt követően bírálja el.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat csak részben tartotta be.

A törvényszék eljárása megfelelt az eljárási szabályoknak a tekintetben, hogy az ügyben előkészítő ülést tartott.

Eljárási szabályt sértett azonban akkor, amikor a vádlottakkal szemben emelt vád szoros személyi és tárgyi összefüggése ellenére, „a vádlottak büntetőjogi felelősségéről külön-külön ítéletet hozott”.

Az I. r. vádlott esetében nem volt akadálya annak, hogy előkészítő ülés keretében az I. r. vádlott beismerését a törvényszék elfogadja; a beismerő vallomás végzéssel történt elfogadása után azonban I. r. vádlottra nézve nem kellett volna ítéletet hoznia.

Ezen túlmenően, miután az I. r. vádlott ügyében jogerős ítélet még nem született és az ügyek elkülönítése sem történt meg, I. r. vádlottat II. r. vádlott vonatkozásában is vádlottként kellett volna meghallgatnia, és a vallomást megtagadó I. r. vádlott korábbi nyilatkozatait fel kellett volna olvasnia.

Azáltal, hogy a törvényszék az I. r. vádlottat II. r. vádlott tekintetében lefolytatott bizonyítás során tanúként hallgatta meg, és a mentességi jogával élő I. r. vádlott vallomásait kizárta a bizonyítékok köréből, a II. r. vádlott vonatkozásában hozott ítélet részlegesen megalapozatlanná vált [Be. 592. § (2) bekezdés b) pont].

Ez a megalapozatlanság azonban bizonyítás lefolytatásával, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapításával kiküszöbölhető [Be. 593. § (1) bekezdés c) pont].

Előzetesen is kifejtette azt, hogy I. r. vádlott bűnösségének a megállapítása, a saját beismerésén alapszik, esetében a tényállás, illetőleg a cselekmény minősítése nem vitatott, csak a büntetés mértékét érinti a fellebbezés; I. r. vádlottra nézve tehát korlátozott felülbírálatnak van helye [Be. 590. § (3) bekezdés].

Az I. r. vádlott vonatkozásában indokolt a büntetés súlyosítása. A feltárt körülményeket a törvényszék nem a súlyuknak megfelelően értékelte; a tettenérésre körülményeire tekintettel az I. rendű vádlott beismerésének súlya nem olyan mértékű, hogy a jogkövetkezmény többszörös enyhítésére adjon okot. A megállapított tényállásból kitűnik, hogy az I. rendű vádlott nem csak a tényállásban szereplőknek értékesített kábítószer, hanem más, a lakásnál megjelenő személyeknek is. Nincs olyan különös méltánylást érdemlő körülmény, amely az enyhítő szakasz alkalmazását indokolná, ezen túlmenően az alkalmazott büntetésnek a generális prevenció szempontjait is szolgálnia kell.

Összegzően és előzetesen azt indítványozta, hogy másodfokú bíróság tárgyaláson II. r. vádlott ügyében I. r. vádlottat terheltként hallgassa meg, korábbi nyilatkozatait tegye a bizonyítás anyagává,

majd a bizonyítékokat teljeskörűen értékeli.

Közölte, hogy a Fellebbviteli Főügyészség érdemi nyilatkozatot mindkét vádlott tekintetében a másodfokú tárgyaláson kíván előterjeszteni.

I. r. vádlott védője az ügyési fellebbezésére írásbeli észrevételt tett.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő szakasz alkalmazásával történt büntetéskiszabás során megfelelően járt el.

A bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás és a megbánó magatartás nyomatékos enyhítő körülmény. A vádlott személyi körülményei kapcsán enyhítő jelentőséggel bír a vádlott büntetlen előélete - különös tekintettel arra, hogy középkorú személy -; hogy két kiskorú gyermekét egyedül neveli, akik közül az egyik folyamatos orvosi felügyeletre szorul; hogy bejelentett munkahellyel rendelkezik; illetve, hogy a cselekmény elkövetése óta hosszabb idő telt el.

A speciális prevenciót a szabadságvesztés enyhítő szakasszal kiszabott mértéke és a végrehajtási fokozat ugyancsak kedvezményes módon meghatározott jellege, egyaránt megfelelően szolgálja.

A főbüntetés tartamával kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla gyakorlatából olyan ítéletekre hivatkozott, amelyekben a bíróság a büntetéskiszabás során a cselekménnyel érintett kábítószeres tiszta hatóanyag tartalmát vette elsődleges szempontként figyelembe. Így, a jelentős mennyiség alsó határát tízszeresen meghaladó mennyiség esetén a bíróság a büntetéskiszabás során enyhítő szakaszt alkalmazott (3.Bf.131/2008/14.); míg a jelentős mennyiség alsó határát háromszorosan meghaladó tiszta hatóanyag tartalom esetén, ugyancsak enyhítő szakasz alkalmazásával, 3 évre mérsékelte a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát (Bf.306/2015/9.). Felhívta a figyelmet arra, hogy az I. rendű vádlott terhére megállapított kábítószer-kereskedelem büntette esetében a tiszta hatóanyag tartalom mindössze 1,42 szerese a jelentős mennyiség alsó határának.

Összegzően azt a véleményét fogalmazta meg, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama megfelel a vádlott személyi körülményeinek és a kialakult bírói gyakorlatnak; annak súlyosítása nem indokolt.

A másodfokú nyilvános tárgyaláson az ügyész a vádlottak tekintetében az ügyek együttes elbírálására és a bizonyításfelvételre vonatkozó indítványát fenntartotta.

Az ítéltábla az indítványokat elutasította.

Ennek okát a másodfokú határozat eljárési kérdéseket taglaló részében fejti ki.

Ezt követően az ügyész a másodfokú nyilvános tárgyaláson indítványát I. r. vádlott tekintetében változatlan tartalommal fenntartotta, a fő- és mellékbüntetés súlyosítását indítványozta. Utalt arra, hogy a Fővárosi Főügyészség 2018. szeptember 4. napján kelt, Bf.10588/2016. számú indítványában kiszabni indítványozott 9 év szabadságvesztést és 9 év közügyektől eltiltást eltúlzottnak tartja, azonban az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés mértéke túlzottan enyhe.

II. r. vádlott tekintetében az elsőfokú ügyési indítványt tartva fenn, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A másodfokú nyilvános tárgyaláson az I. r. vádlott védője írásbeli észrevételében írtakat és az előkészítő ülésen perbeszédében elmondottakat fenntartotta. A törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános tárgyaláson I. r. vádlott felszólalásában csatlakozott a védőjéhez. Kijelentette, hogy a nyomozás során tett vallomását fenntartja.

Az utolsó szó jogával nem kívánt élni.

Az ügyészi fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék I. r. vádlott tekintetében hozott 31.B.713/2018/15. számú, illetve II. r. vádlott tekintetében hozott 31.B.713/2018/16. számú ítéletének az elkülönült, önálló másodfokú határozatokkal történő felülbírálatát tartotta indokoltnak.

Ezt, a vádlotti beismerő nyilatkozat bírósági elfogadásának az eredményeként, illetve, a nem ilyen eljárási előzmények után született elsőfokú ítéletek eltérő eljárásjogi természetére indokolja.

A felülbírálat eredményeként született jogerős ítéletekben megállapított tényállások, az egyes terheltek tekintetében - egységes vádirati tényállás alapján is - a felülbírálat törvényben megengedett keretei miatt kisebb mértékben eltérhetnek egymástól. Egységes vád alapján egy ítéletben, eltérő tényállások szerepeltetése nem célszerű.

A bűnösséget beismerő nyilatkozat végzéssel történő elfogadásának eredményeként született ítélettel szemben a fellebbezési jog korlátozott [Be. 580. § (2) bekezdés]; ezáltal a fellebbezés szükségszerűen a Be. 583. § (3) bekezdés a) és b) pontjában meghatározott kérdésekre korlátozódik; ami a felülbírálat korlátozott voltát vonja után [Be. 590. §. (3) illetve (4) bekezdés]. Vagyis a másodfokú bíróság nem vizsgálhatja az elsőfokú ítélet megalapozottságát, kötve van az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz [Be. 591. § (2) bekezdés].

A bűnösséget be nem ismerő vádlott esetében a fellebbezési jognak nincs ilyen törvényi korlátja [Be. 579. § (1) bekezdés], a teljes körű felülbírálat - a jogorvoslatok függvényében - lehetséges [Be. 590. § (1) és (2) bekezdés]; az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlansága esetén a másodfokú bíróságnak a hiányosságokat ki kell küszöbölnie, melynek keretében módosíthatja a tényállást [Be. 593. §].

A fellebbezési jogosultság eltérő volta, a fő szabályként irányadó másodfokú eljárási forma eltérő voltát is eredményezi.

Míg a bűnösséget beismerő nyilatkozaton alapuló ítélet elleni fellebbezés - annak korlátozott tartalma miatt tanácsulésen bírálendő el [Be. 598. § (1) bekezdés f) pont, (2) bekezdés], addig a teljes körű felülbírálat esetén a nyilvános ülés kitűzése a fő szabály másodfokú eljárásban.

A másodfokú bíróság figyelembe vette azt is, hogy a vázolt eljárásjogi helyzetet a jogalkalmazásnak nem ügyenként kell elbírálnia, hanem egységesen kell kezelnie, az pedig realitás, hogy a fentiek szerint elkülönülő eljárások időben is oly mértékben elválnak egymástól, ami önmagában kizárja az egységes másodfokú elbírálás lehetőségét.

I. r. vádlott vonatkozásában hozott 31.B.713/2018/15. számú ítéletet ellen kizárólag a ügyész fellebbezett a vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében [Be. 583. § (3) bekezdés a) pont].

Erre tekintettel az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezése, illetve része bírálható felül, vagyis korlátozott felülvizsgálatnak van helye [Be. 590. § (3) bekezdés].

A felülbírálatnak ez a módja azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálja az elsőfokú bíróság eljárását, melynek keretében azt vizsgálja, hogy nem kell-e az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 567. § (1) bekezdésében meghatározott okból hatályon kívül helyezni és az eljárás megszüntetni; vagy nem kell-e az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 608. § (1) bekezdés a)-f) pontjában meghatározott okból hatályon kívül helyezni és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítani [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont].

Vizsgálja a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést is akkor, ha a terheltet fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni.

Ugyancsak vizsgálja a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezést [Be. 590. § (5) bekezdés b)-d) pont].

I. r. vádlott esetében nincs olyan ok, amely az eljárás megszüntetését, és erre tekintettel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná [Be. 567. § (1) bekezdés, Be. 607. § (1) bekezdés]. Az elsőfokú bíróság eljárása nem szenved olyan hibában, amely önmagában az ítélet hatályon kívül helyezését vonná maga után [Be. 608. § (1) bekezdés]. Az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás alapján nincs helye az I. r. vádlott felmentésének vagy vele szemben az eljárás megszüntetésének [Be. 590. § (5) b) pont].

Az ügyészi átiratában írtakra tekintettel a másodfokú bíróság megállapította azt is, hogy az elsőfokú bíróság I. r. vádlott beismerő nyilatkozatát végzés formájában fogadta el; így eljárási kötelezettségét e tekintetben is teljesítette [Be. 504. § (3) bekezdés].

I. rendű vádlott vonatkozásában született elsőfokú ítélet megalapozottsága nem vizsgálható az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás irányadó a másodfokú eljárásban is.

A másodfokú bíróság vizsgálta I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmények minősítésének a helyességét [Be. 590. § (5) bekezdés c) pont].

Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállásból I. r. vádlott cselekményének minősítését meghatározó fő állítások a következők:

- I. r. vádlott a lakóhelyéül szolgáló budapesti lakásban megtalált - ismeretlen körülmények között odakerült és ott tárolt - pentedron nevű kábítószer és ADB-FUBINACA elnevezésű új pszichoaktív anyagot kisebb adagokban értékesítette, az ebből folyó bevételt saját és gyermekei szükségleteire fordította. 2015. szeptember 14. napján 14 óra 42 perckor és 15 óra 11 perckor két személynek, összesen 10 adagban, összesen bruttó 25,1 grammot értékesített az új pszichoaktív anyagból.
- Ezen túlmenően I. r. vádlott a lakásban továbbértékesítés céljából, illetve azt szolgálóan 20,46 gramm ADB-FUBINACA-t, 7,74 gramm a pentedront, valamint ezek fogyasztói adagokra történő kiszereléséhez szükséges csomagolóanyagokat tartott.
- A lefoglalt kábítószer legkevesebb 4 gramm pentedron bázist tartalmazott, amely a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, annak legalább 1,42%-a volt; az ADB-FUBINACA mennyisége nem érte el a csekély mennyiség felső határát.

A másodfokú bíróság I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmények minősítése tekintetében vizsgálta az ügyben szereplő anyagok jogszabály szerinti minősítését.

A kábítószernek, illetve új pszichoaktív anyagnak minősülő szerek körét a Btk. ún. "keret-diszpozíció" alkalmazásával, a büntető anyagi jogon kívüli szabályokra történő utalással határozza meg. Ilyen módon a kábítószernek körét a Btk. 459. § 18. pontja, míg az új pszichoaktív anyagok körét a Btk. 184/D. § (1) bekezdése rendezi.

Mind a kábítószernek, mind az új pszichoaktív anyagok köre, időről időre változik, különös tekintettel az ún. dizájnert drogok feltűnésére és a velük kapcsolatos alkalmazási szokásokra.

Jelen ügyben megállapítható, hogy a pentedron „Az emberi felhasználásra kerülő gyógyszerekről szóló” 1998. évi XXV. törvény mellékletében szereplő - a 2014. évi CXI. törvény által beiktatottan - 2015. január 1. napjától feltüntetett szer, ezért a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont c) pont szerint kábítószernek minősül, vagyis kábítószer volt a cselekmény elkövetésekor, és az, az elbírálás idején is.

Az elsőfokú ítéletben a pentedron kábítószerként történő meghatározása tehát helyes volt.

Az ADB-FUBINACA a „Gyógyszerekről és a gyógyszerpiacot szabályozó törvények módosításáról

szóló törvények módosításáról szóló", 2005. évi XCV. törvényben foglalt felhatalmazás alapján született, 55/2014. (XII. 30) EMMI rendelet 1. számú melléklete értelmében új pszichoaktív anyagnak minősült a cselekmény elkövetésekor.

Azonban a cselekmény elbírálása idején a Btk. már a kábítószereknek minősülő anyagok között nevesíti [Btk. 461. § (1) bekezdés d) pont db) alpont].

A büntető anyagi jog időbeli hatályára vonatkozó szabály értelmében a bűncselekményt - a törvényben meghatározott kivételekkel - az elkövetés idején hatályban lévő büntető törvény szerint kell elbírálni. Ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntetőtörvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el az új büntető törvényt kell alkalmazni [Btk. 2. § (1) és (2) bekezdés].

Az 1/1999. számú büntető jogegységi határozat úgy rendelkezik: „Ha a Btk. Különös Részének valamely rendelkezése ún. keretdispozíció, és az annak kereteit kitöltő jogszabályi rendelkezésben a bűncselekmény elkövetése után olyan mérvű változás következik be, amely a kötelezettség megszűnésével vagy a tilalom feloldásával az addigi büntetőjogi védelmet megszünteti, e változás (...) az elbíráláskor hatályban lévő büntetőjogi szabályozás visszaható hatályú alkalmazását alapozza meg”.

Ebből az következik, hogy főszabályként a keretdispozícióban a cselekmény elkövetésekor hatályban lévő igazgatási szabályt kell alkalmazni. A keretdispozícióban az elbíráláskor hatályban lévő igazgatási szabály kivételesen csak akkor alkalmazható, ha az igazgatási szabály olyan formában változott, hogy a keretdispozícióba történő értelmezésével a cselekmény büntetőjogi üldözöttsége megszűnik.

Jelen esetben az elkövetéskor hatályos igazgatási szabályozás az irányadó; az ADB-FUBINACA büntetőjogi üldözöttsége megmaradt, a vele kapcsolatos tevékenységek súlyosabb megítélésűvé váltak.

Az igazgatási szabály alkalmazásának a mikéntjét nem befolyásolhatja az a körülmény, hogy a terhelt cselekménye egységesen a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekményként, vagy elkülönülten kábítószerre és új pszichoaktív anyaggal kapcsolatos bűncselekményként, bűnhalmazat formájában bírálható-e el. Azonos tartalommal rendelkezett a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.239/2017/4. számú határozatában is.

Törvényes tehát az elsőfokú ítéletnek az a megállapítása is, hogy az ADB-FUBINACA új pszichoaktív anyagnak minősül.

Törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy I. r. vádlott ezekkel a szerekkel a kereskedett. A kábítószerrel az kereskedik, aki haszonszerzésre törekedve közreműködik a kábítószer forgalmazásában; kábítószer az hoz forgalomba, aki azt több személy részére juttatja (57. BK vélemény 5) a és b) pont). A kábítószerrel kereskedés adásvételek útján valósul meg, haszonszerzésre irányul, és magában foglal minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz (1/2007. Jogegységi határozat IV. pont).

Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy I. r. vádlott a kábítószer-kereskedelem büntettét jelentős mennyiségű kábítószerre valósította meg.

Az egyes kábítószernek minősítés szempontjából releváns mennyiségét a büntető törvény közvetlenül határozza meg [Btk. 461. §].

A mennyiségi szabályokban bekövetkezett változás kihat a cselekmény minősítésére, így elbírálásának a súlyosságára is, ezért változásuk esetén vizsgálni kell, hogy az elkövetéskori, vagy az elbíráláskori büntetőtörvényt kell-e alkalmazni.

Jelen esetben a pentedronra vonatkozó mennyiségi szabályok megváltoztak.

2015. január 1. és 2018. január 1. közötti időben a csekély mennyiség felső határa nem konkrét értéken volt meghatározva, hanem a „hozzá nem szokott fogyasztó, átlagos, hatásos adagjának” a relációjában. A csekély mennyiség felső határát az előbbi adag hétszerese, míg a jelentős mennyiséget, annak száznegyvenszerese alkotta [Btk. 461. § (4) bekezdés a) és b) pont].

A jogszabályi rendelkezés tartalma miatt a jogilag releváns mennyiség meghatározása orvosszakértői közreműködést igényelt.

Jelen ügyben szakértől által adott véleménye szerint, a hozzá nem szokott fogyasztó, átlagos, hatásos adagja 15 milligramm volt, melynek hétszerese 105 milligramm, vagyis 0,105 gramm; melyre tekintettel a jelentős mennyiség alsó határa 2100 milligramm, vagyis 2,1 gramm volt.

A tényállás szerint I. r. vádlott a cselekményét 7,74 gramm pentedronra valósította meg, amely a cselekmény elkövetésekor jelentős mennyiségnek minősült.

Az elkövetéskor tehát az I. r. vádlott cselekménye jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetnének minősült [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés], amely cselekmény büntetési tétele 5 évtől 20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés.

2017. évi CXCVII. törvény - a Btk. módosításával 2018. január 1-jei hatállyal - a pentedron csekély mennyiségét konkrét mértékben 0,4 grammal határozta meg [Btk. 461. § (1) bekezdés a) pont al) alpont]. A jelentős mennyiség a csekély mennyiség felső határának a húsz szorosa [Btk. 461. § (3) bekezdés]. Vagyis pentedron esetben 8 gramm.

Ebből következően a cselekmény elbírálása idején a kereskedelemre szánt kábítószer tiszta hatóanyagtartamának a mértéke már nem érte el a jelentős mennyiség alsó határát, mert a lefoglalt kábítószer csak 4 gramm pentedron bázist tartalmazott.

A vádlott cselekménye jelenleg - de már az elsőfokú elbíráláskor is - kábítószer-kereskedelem büntette alapesetének minősül [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat], amely cselekmény büntetési tétele 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés.

Az új pszichoaktív anyaggal történő kereskedelem büntetőjogi értékelése független a mennyiségtől. E tekintetben az anyagi jogi szabályok nem változtak, vagyis a cselekmény súly szerinti értékelése is változatlan.

A kábítószerrel kapcsolatos szabályozás változása folytán az I. r. vádlottal szemben az elbíráláskor hatályos büntetőtörvény rendelkezéseit kell alkalmazni.

Ez a kábítószer-kereskedelem büntette vonatkozásában a minősítés megváltoztatásának a szükségességét is maga után vonja.

Ezért a másodfokú bíróság e cselekmény minősítését megváltoztatta.

A törvényszék megfelelően számba vette a súlyosító és enyhítő körülményeket.

Az 56. Bk. vélemény alapján azonban az ott írtak annyi módosítást igényelnek, hogy mellőzendő a súlyosító körülmények sorából a cselekmény elszaporodottsága. A bünteteskiszabási gyakorlatban a bűncselekmény elszaporodottsága lehet súlyosító körülmény; azonban csak akkor, ha köztudomású, hogy az ügyben elbírált vagy ahhoz hasonló bűncselekmények száma az elkövetéskor a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutatott, vagy a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál (56. BK vélemény III/11.). Az I. r. vádlott terhén ez a súlyosító körülmény nem állapítható meg.

A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy megváltozott annak a bűncselekménynek a minősítése - és ez által, enyhébbé vált a büntetési fenyegetettsége - amely a halmazati büntetés kereteit jelöli ki [Btk. 81. § (1)-(3) bekezdés].

Súlyosító körülményt a törvényszék nem észlelt, az enyhítő körülmények száma magas, súlyuk jelentős.

Ezért, az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés mértéke eltúlzott, annak lényeges enyhítése indokolt, ezért I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát a másodfokú bíróság két évre enyhítette [Be. 606. §. (4) bekezdés].

A közügyektől eltiltás büntetés alkalmazása indokolt és mértéke megfelelő.

Az elsőfokú ítélet egyéb - a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának a megnyílására, az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámítására, a vagyonelkobzásra, a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó - rendelkezései törvényesek.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának a meghatározásánál mellőzni kell az elsőfokú ítéletben írt, Btk. 35. § (2) bekezdésére történő utalást; a végrehajtásul megjelölt börtön fokozat ugyanis a törvényben meghatározott fő szabályhoz igazodik [Btk. 37. § (2) bekezdés a) pont].

E kérdésekre nézve a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta [Be. 605. § (1) bekezdés]

Az elsőfokú ítélet rendelkező részében - nyilvánvaló elírás miatt - tévesen szerepel az I. r. vádlott születési helyének a megjelölése.

Az ügydöntő határozatnak tartalmaznia kell vádlott személyazonosító okmányának a számát is [Be. 561. § (2) bekezdés b) pont, utalva a Be. 184. § (2) bekezdés e) pontra]. Ezt a másodfokú bíróság pótolta.

Budapest, 2018. november 28.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

dr. Fülöp Ágnes Katalin sk.
előadó bíró

dr. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.B.713/2018/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.261/2018/6-I. számú ítéletében írt változtatással 2018. november 28. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. november 28.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.261/2018/6-II. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság, Budapesten, 2018. november 28. napján tartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

V É G Z É S T:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 31.B.713/2018/16. számú ítéletét **helybenhagyja**, azzal, hogy:

II. r. vádlottat a Btk. 178. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző kábítószer birtoklása büntette miatt emelt vád alól tekinti felmentettnek;

II. r. vádlott állandó lakóhelye helyesen: ...;
személyazonosító igazolványának a száma:

A másodfokú eljárásban felmerült 16.290,- (tizenhatezer-kettőszázkilencven) forint büntügyi költség az állam terhén marad.

Az végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Főügyész helyettes NF.10.588/2016/16. számú vádiratában I. r. vádlottat a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettével és a Btk. 184. § (1) bekezdésébe ütköző kereskedéssel elkövetett új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettével; míg II. r. vádlottat a Btk. 178. § (1) bekezdésébe ütköző és - a vád e vonatkozású módosítása folytán - a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer birtoklásának büntettével vádolta.

I. r. vádlottat a Fővárosi Törvényszék 2018. szeptember 5. napján kihirdetett, nyilvános előkészítő ülésen hozott, 31.B.713/2018/15. számú ítéletével bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntettében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés] és új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettében [Btk. 184. § (1) bekezdés IV. fordulat].

Ezért öt halmazati büntetésül 3 év szabadságvesztésre, 4 év közügyektől eltiltásra ítélte és vele szemben 9400 forint vagyonekobzást rendelt el. Rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtásával összefüggő további kérdésekről, az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról, valamint a járulékos kérdésekről.

A Fővárosi Törvényszék II. r. vádlottat a 2018. szeptember 5. napján kihirdetett nyilvános előkészítő ülés és nyilvános tárgyalás alapján meghozott, 31.B.713/2018/16. számú ítéletével az ellene

kábítószer birtoklása büntette [Btk. 178. § (1) bekezdés (2) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

Úgy rendelkezett, hogy a II. r. vádlott vonatkozásában felmerülő 245.681 Ft bünyügyi költséget az állam viseli.

Az ítélettel szemben az ügyész mindkét vádlott terhére fellebbezést jelentett be.

A jogorvoslat I. r. vádlottal szemben a büntetés súlyosítására, míg II. r. vádlottal szemben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.649/2018/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést mindkét vádlott vonatkozásában fenntartotta. II. r. vádlott tekintetében a fellebbezés irányát módosította, lehetőséget látott ugyanis arra, hogy a II. r. vádlott esetében a másodfokú bíróság az ítélet megalapozatlanságát orvosolja.

Azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezéseket azonos ügyszámon eljárva, tárgyalás kitűzésével, bizonyítás felvételét követően bírálja el.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat csak részben tartotta be.

A törvényszék eljárása annyiban megfelelt az eljárási szabályoknak, hogy az ügyben előkészítő ülést tartott.

Eljárási szabályt sértett azonban akkor, amikor a vádlottakkal szemben emelt vád szoros személyi és tárgyi összefüggése ellenére, „a vádlottak büntetőjogi felelősségéről külön-külön ítéletet hozott”.

Az I. r. vádlott esetében nem volt akadály annak, hogy előkészítő ülés keretében az I. r. vádlott beismerését a törvényszék elfogadja; a beismerő vallomás, végzéssel történt elfogadása után azonban, I. r. vádlottra nézve nem kellett volna ítéletet hoznia.

Ezen túlmenően és miután az I. rendű vádlott ügyében jogerős ítélet még nem született és az ügyek elkülönítése sem történt meg, I. r. vádlottat II. r. vádlott vonatkozásában is vádlottként kellett volna meghallgatnia, I. r. vádlott korábbi nyilatkozatait fel kellett volna olvasnia.

Az által, hogy a törvényszék az I. rendű vádlottat II. r. vádlott tekintetében lefolytatott bizonyítás során tanúként hallgatta meg és a mentességi jogával élő I. r. vádlott vallomásait kizárta a bizonyítékok köréből, II. r. vádlott vonatkozásában hozott ítélet részlegesen megalapozatlanná vált [Be. 592. § (2) bekezdés b) pont].

Ez a megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban bizonyítás lefolytatásával, annak eredményeként eltérő tényállás megállapításával kiküszöbölhető [Be. 593. § (1) bekezdés c) pont].

A fellebbviteli főügyészség összegzően és előzetesen azt indítványozta, hogy másodfokú bíróság tárgyalást tűzzön ki, azon I. r. vádlottat terheltként hallgassa meg II. r. vádlott ügyében, I. r. vádlott korábbi nyilatkozatait tegye a bizonyítás anyagává, majd a bizonyítékokat teljes körűen értékelje.

Közölte, hogy a Fellebbviteli Főügyészség érdemi nyilatkozatot mindkét vádlott tekintetében a másodfokú tárgyaláson kíván előterjeszteni.

A másodfokú nyilvános tárgyaláson az ügyész a vádlottak tekintetében az ügyek együttes elbírálására és a bizonyítás felvételre vonatkozó indítványát fenntartotta.

Az ítélet tábla az indítványokat elutasította.

Ennek okát a másodfokú határozat eljárási kérdéseket taglaló részében fejti ki.

Ezt követően a másodfokú nyilvános tárgyaláson az ügyész korábbi indítványát I. r. vádlott tekintetében változatlan tartalommal fenntartotta, a fő- és mellékbüntetés súlyosítását indítványozta.

II. r. vádlott tekintetében az elsőfokú ügyészi indítványt tartotta fent, az elsőfokú ítélet megalapozatlanság miatt történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a II. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a szükséges bizonyítékokat beszerezte, az eljárási szabályok betartásával jutott arra a következtetésre, ami alapján II. r. vádlottat az ellene emelt vád alól felmentette.

II. r. vádlott felszólalásában hangsúlyozta, hogy bűnösségét tagadó vallomását fenntartja. Az utolsó szó jogával nem kívánt élni.

Az ügyészi fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék I. r. vádlott tekintetében hozott 31.B.713/2018/15. számú, illetve II. r. vádlott tekintetében hozott 31.B.713/2018/16. számú ítéletének az elkülönült, önálló másodfokú határozatokkal történő felülbírálatát tartotta indokoltnak.

Ezt a vádlotti beismerő nyilatkozat bírósági elfogadásának az eredményeként, illetve a nem ilyen eljárási előzmények után született elsőfokú ítéletek eltérő eljárásjogi természete indokolja.

A felülbírálat eredményeként született jogerős ítéletekben megállapított tényállások, az egyes terheltek tekintetében - egységes vádirati tényállás alapján is - kisebb mértékben eltérhetnek egymástól a felülbírálat törvényben megengedett keretei miatt.

Egységes vád alapján egy ítéletben, eltérő tényállások szerepeltetése nem célszerű.

A bűnösségét beismerő nyilatkozat végzéssel történő elfogadásának eredményeként született ítélettel szemben a fellebbezési jog korlátozott [Be. 580. § (2) bekezdés]; ezáltal a fellebbezés szükségszerűen a Be. 583. §. (3) bekezdés a) és b) pontjában meghatározott kérdésekre korlátozódik; ami a felülbírálat korlátozott voltát vonja maga után [Be. 590. §. (3) illetve (4) bekezdés]. Vagyis a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú ítélet megalapozottságát, kötve van az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz [Be. 591. § (2) bekezdés].

A bűnösséget be nem ismerő vádlott esetében a fellebbezési jognak nincs ilyen törvényi korlátja [Be. 579. § (1) bekezdés], a teljes körű felülbírálat - a jogorvoslatok függvényében - lehetséges [Be. 590. § (1) és (2) bekezdés]; az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlansága esetén a másodfokú bíróságnak a hiányosságokat ki kell küszöbölnie, melynek keretében módosítja a tényállást [Be. 593. §].

A fellebbezési jogosultság eltérő volta a fő szabályként irányadó másodfokú eljárási forma eltérő voltát is eredményezi.

Míg a bűnösséget beismerő nyilatkozaton alapuló ítélet elleni fellebbezés - annak korlátozott tartalma miatt - tanácsulésen bírálendő el [Be. 598. § (1) bekezdés f) pont, (2) bekezdés], addig a teljes körű felülbírálat esetén a nyilvános ülés kitűzése a fő szabály a másodfokú eljárásban.

A másodfokú bíróság figyelembe vette azt is, hogy a vázolt eljárásjogi helyzetet a jogalkalmazásnak egységesen kell kezelnie, a fentiek szerint elkülönülő eljárások időben is oly mértékben elválhatnak egymástól, ami önmagában kizárja az egységes másodfokú elbírálás lehetőségét.

II. r. vádlott tekintetében az ügyészi jogorvoslat az elsőfokú ítélet megalapozottságát támadja a bűnösség kérdésében hozott döntés megváltoztatása érdekében. Erre tekintettel teljes körű felülbírálatnak van helye, melyben a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálja.

A felülbírálat kiterjed az ítélet megalapozottságának, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseinek a vizsgálatára, illetve az indokolás helyességének és az eljárási szabályok megtartásának a vizsgálatára [Be. 590. § (1) és (2) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta.
Eljárására a 2017. évi XC. törvény (Be.) rendelkezései voltak az irányadóak.

Az ügyiratok a Be. hatálybalépése előtt érkeztek a bírósághoz, az eljárási törvény hatálybalépéséig az ügyben tárgyalás nem volt kitűzhető, ezért az érkezéstől számított hat hónapon belül a törvényszék előkészítő ülést tartott [Be. 875. § (1) bekezdés].

Az előkészítő ülést az eljárási szabályok szerint folytatta le (Be. CXXVI. Fejezet).

Szabályosan járt el a törvényszék, amikor a bűnösségét beismerő és a tárgyalás jogáról lemondó I. rendű vádlott kihallgatásakor a bizonyítás felvétel kereteit meghatározta.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság véleményét abban, hogy a vádlott bűnösségének az elismerése esetén előkészítő ülésen e vádlott kihallgatása azt a célt szolgálja, hogy a bíróság e kihallgatást is figyelembe véve dönteni tudjon arról, hogy a bűnösséget beismerő nyilatkozatot elfogadja-e [Be. 504. § (1) bekezdés].

A bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadásának feltételeit az eljárási törvény tételesen meghatározza [Be. 504. § (2) bekezdés a)-c) pont]. Ezek a feltételek kizárólag a bűnösséget beismerő vádlott személyéhez köthetőek, mint a beismerés elfogadásával járó következmények megértése; a beismerő nyilatkozatot tevő beszámítási képességével vagy a nyilatkozat önkéntességével kapcsolatos esetleges kétely megállapíthatósága; a beismerő nyilatkozat egyértelműsége és az ügyiratokkal való alátámasztottsága.

Egyetértve tehát az elsőfokú bírósággal a bűnösségét beismerő, a tárgyalás jogáról lemondó vádlott előkészítő ülésen történő kihallgatása "nem szolgálhatja a tárgyaláshoz való jogáról le nem mondó vádlottakkal kapcsolatos bizonyítékok beszerzését a későbbi felhasználhatóság érdekében" (elsőfokú ítélet 3. oldal 1. bekezdés).

Jogszerűen járt el a törvényszék akkor is, amikor I. r. vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatának elfogadása után az előkészítő ülésen az I. r. vádlott vonatkozásában ítéletet hozott [Be. 504. § (6) bekezdés].

Az előkészítő ülés részben azt a célt szolgálja, hogy a bűnösségét beismerő és a tárgyalás jogáról lemondó vádlottal szemben - ha a személyével kapcsolatban más bizonyítás a megengedett körben már nem szükséges - a bíróság nyomban ítéletet hozzon, vele szemben az elsőfokú eljárást befejezze. Így érvényesül a vádlottnak az az alapvető joga, hogy az ügyét a bíróság az ésszerű határidőn belül intézze (Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés).

Az ítélet meghozatalának lehetőségét nem befolyásolhatja az a szempont, hogy a bűnösségét beismerő, és tárgyalás jogáról lemondó vádlottat a bíróság „terhelti pozícióban tartsa” a korábbi vallomásának a felhasználhatósága érdekében.

Az új eljárási törvény szakított azzal a korábbi tételes rendelkezéssel is megjelenő koncepcióval, hogy ha egy ügyben több terhelt van, velük szemben rendszerint egy eljárást kell lefolytatni [korábbi Be. 72. § (1) bekezdés]. Ilyen tartalmú rendelkezés a hatályos eljárási törvény nem tartalmaz és ez az egyes új eljárási intézményekből sem vezethető le.

A tanúk korábbi, akár terheltként tett vallomásainak a felhasználására új, a felhasználás korábbinál szélesebb körű lehetőségét megteremtő eljárási szabályok születtek [Be. 177. § (5) bekezdés, Be. 527. § (1) bekezdés b) pont].

Tagadhatatlan, hogy az eljárási törvény hatálybalépését követően adódik egy olyan átmeneti időszak, amikor a korábban terhelti pozícióban lévő tanú vallomásainak a felhasználására a Be. rendelkezéseit még nem lehet alkalmazni; ez ugyanis csak a törvény hatálybalépését követően indult eljárásokban lehetséges [Be. 871. § (1) bekezdés]. Az átmeneti rendelkezésből adódó helyzet azonban nem eredményezheti azt, hogy az egyes eljárási intézményeket a rendeltetésüktől eltérően alkalmazza a bíróság.

Az előbbiekből következően törvényesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor I. r. vádlottat tanúként hallgatta meg azon a tárgyaláson, amelyet közvetlenül a vele szemben kihirdetett ítélet után, II. r. vádlottal szemben emelt vád elbírálása érdekében tartott.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésével az elsőfokú eljárás I. r. terhelttel szemben befejeződött. Ezzel ügye eljárásjogi értelemben elkülönült II. r. vádlott folyamatban maradt ügyétől.

A vádlott ügyének az eljárásjogi elkülönülése független attól, hogy végzéssel formálisan megtörtént-e az ügyek elkülönítése, illetve hogy ügyviteli szempontból az egyes eljárások milyen ügyszámon folytak tovább, vagy hogy az ítéletek milyen al-számon születtek.

Mivel az ügyek elkülönültek, nincs jelentősége annak, hogy I. r. vádlott terhére az ügyész fellebbezést jelentett be, mert I. r. vádlott csak a saját ügyében maradt terhelt, a II. r. vádlottal szemben folytatódó eljárásban azonban nem.

I. r. vádlott emiatt kizárólag tanúként volt meghallgatható a II. r. vádlottal szemben tovább folytatódó eljárásban.

Ezért nem adott helyet a másodfokú bíróság annak az ügyészi indítványnak, hogy I. r. vádlottat terheltként hallgassa meg a másodfokú tárgyaláson II. r. vádlott ügyében.

I. r. vádlott, mint II. r. terhelt hozzátartozója tanúként jogszerűen tagadta meg a vallomástételt [Be. 171. §].

Erre tekintettel a korábbi terheltként tett vallomásai jelen eljárásban nem ismertethetőek.

Kétségtelen, hogy a Be. úgy rendelkezik, hogy: „Ha a tanút az ügyben korábban vagy más ügyben terheltként hallgatták ki, a terheltként tett vallomása bizonyítási eszközként akkor használható fel, ha a vallomásról készült jegyzőkönyvből a terhelti figyelmeztetés és az erre adott válasz egyértelműen kitűnik. Ebben az esetben a tanú korábban terheltként tett vallomása akkor is felhasználható, ha a tanú a vallomástételt a későbbiekben megtagadja.” [Be. 177. § (5) bekezdés].

Ez a rendelkezés azonban a tanúvallomás megtagadására vonatkozó szabály, és mint ilyen vonatkozik rá az a - korábbiakban már hivatkozott - átmeneti rendelkezés, hogy a „törvénynek a tanúvallomás megtagadására vonatkozó szabályait e törvény hatálybalépését követően indult eljárásokban kell alkalmazni [Be. 871. § (1) bekezdés]. Garanciális okból a felhasználhatóság szabályait az érintettnek ugyanis az egész eljárás során ismernie kell.

Jelen esetben azonban az eljárás nem a Be. hatálybalépését követően indult, így a tanúvallomás megtagadására - értve alatta a megtagadás következményeit is - vonatkozó szabályok sem alkalmazhatóak.

Ezért a vallomás felhasználhatósága körében a korábbi Be. rendelkezései az irányadóak. Vagyis alkalmazni kell azt a szabályt is, hogy: „ha a tanú a tárgyaláson a mentességi jogával él, a korábban tett vallomása nem ismertethető és nem olvasható fel” [korábbi Be. 296. § (3) bekezdés], illetve, hogy ha az eljárás korábbi szakaszában gyanúsítottként vagy vádlottként hallgatták ki, a hozzájárulása nélkül vallomásának csak az a része ismertethető vagy olvasható fel, amelyre nem vonatkozik a 82. §. (1) bekezdésében biztosított mentességi joga [korábbi Be. 296. § (4) bekezdés]. Ebbe a körbe a hozzátartozói viszony is beletartozott [korábbi Be. 82. § (1) bekezdés a) pont].

Ezért nem volt ismertethető II. r. vádlott ügyében a tanúként meghallgatott I. r. vádlott korábbi vallomása, így törvényes volt az I. r. vádlott terhelti vallomásainak ismertetésére vonatkozó ügyészi indítvány elutasítása.

A másodfokú bíróság nem osztotta az elsőfokú bíróság véleményét a hozzátartozói okból történő vallomástétel megtagadásának a mindenkori prioritását illetően, mert a hozzátartozó tanú korábbi vallomásának a bizonyítékok körébe vonását a hatályos eljárási törvény akkor is lehetővé teszi, ha a tanú a vallomástételt később ezen okból megtagadta (első fokú ítélet 4. oldal 3. és 5. oldal. 2. bekezdésében e vonatkozásban kifejtettek) [Be. 527. § (1) bekezdés b) pont].

A törvényszék indokoltan mellőzte a 1., 2., 3., számú tanúk vallomásának a felolvasását, mert e bizonyítási eszközök II. r. vádlottal szemben vád tárgyává tett cselekvőség vonatkozásában nem tartalmaztak bizonyítékot.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás csaknem teljes körűen megalapozott.

Részben azonban megalapozatlan, mert hiányos [Be. 592. § (2) bekezdés a) pont].

A részbeni megalapozatlanság a másodfokú eljárásban ténybeli következtetés alapján kiküszöbölhető volt [Be. 593. § (1) bekezdés a) pont].

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást úgy egészíti ki, hogy az elsőfokú ítélet 2. oldal 3. bekezdésében szereplő mondat után a következő mondatot illeszti: „Nem állapítható meg, hogy e szereket ki szerezte meg, helyezte el és tárolta a lakásban”.

A törvényszék II. r. vádlottal szemben emelt vád alapjául fekvő tényállást a törvényes keretek között a lehetséges mértékben feltárta.

Az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy II. r. vádlott az egész eljárás során tagadta a bűnösségét (elsőfokú ítélet 2. oldal 4. bekezdés).

A jelen eljárásban tanúként meghallgatott I. r. vádlott korábbi vallomásai bizonyítékot nem szolgáltathatnak.

Bűnösségét közvetlenül alátámasztó további bizonyíték nem áll rendelkezésre.

A közvetett bizonyítékok azonban gyengítik a II. r. vádlott következetes tagadásának a hitelességét.

A megalapozott tényállás szerint, II. r. vádlott és felesége, I. r. vádlott 2015. augusztus közepéig közösen használta a szerek tárolásául szolgáló lakást, II. r. vádlott a személyes tárgyai hátrahagyásával költözött el a lakásból (elsőfokú ítélet 2. oldal 2. bekezdés). A II. r. vádlottat a vád tárgyává tett cselekményt megelőzően, 2013. december 13. napján elkövetett új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntette és kábítószer birtoklásának a vétsége miatt bíróság jogerősen elítélte (elsőfokú ítélet 2. oldal 1. bekezdés). A közvetett bizonyítékok a logika szabályai szerint támogatják a vád álláspontját a II. r. vádlott elkövetői magatartása tekintetében.

Kétséget kizáróan tehát nem zárható ki, de nem is bizonyítható, hogy II. r. vádlott szerezte meg, helyezte el és tárolta a lakásban a vádban írt szereket.

Így okszerűen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy II. r. vádlott felmentése, csak bizonyítottság hiányában történhet meg (elsőfokú ítélet 5. oldal 5. bekezdés).

Mivel felmentő ítélet esetén is állást kell foglalni a vád állításairól a másodfokú bíróság kiegészítette a tényállást az elkövető személyének a meg nem állapíthatóságára nézve.

A megállapított tényállás alapján törvényes volt II. r. vádlott felmentése az ellene emelt vád alól.

Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság II. r. vádlott vonatkozásában hozott ítéletét helybenhagyta [Be. 605. § (1) bekezdés].

Az elsőfokú ítélet rendelkező része - annak tartalmi helyessége mellett - néhány kisebb pontosításra szorult.

A felmentő rendelkezés tekintetében a másodfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy a felmentésnek a vád tárgyává tett cselekmény törvényes minősítése szerint kell történnie.

Jelen esetben a pentedronra vonatkozó mennyiségi szabályok megváltoztak.

2015. január 1. és 2018. január 1. közötti időben a csekély mennyiség felső határa nem konkrét értéken volt meghatározva, hanem a „hozzá nem szokott fogyasztó, átlagos, hatásos adagjának” a relációjában. A csekély mennyiség felső határát az előbbi adag hétszerese, míg a jelentős mennyiséget, annak száznegyvenszerese alkotta [Btk. 461. §. (4) bekezdés a) és b) pont].

A 2017. évi CXCVII. törvény - a Btk. módosításával - 2018. január 1. napjától a pentedron csekély mennyiségét konkrét mértékben 0,4 grammal határozta meg [Btk. 461. §. (1) bekezdés a) pont al) alpont]. A jelentős mennyiség a csekély mennyiség felső határának a húsz szorosa [Btk. 461. § (3) bekezdés]. Vagyis pentedron esetben 8 gramm. A lakásban talált kábítószer 4 gramm pentedron bázist tartalmazott. Ebből következően a cselekmény elbírálása idején a kábítószer tiszta hatóanyag tartalma már nem éri el a jelentős mennyiség alsó határát.

II. r. vádlott vád szerinti cselekménye jelenleg - de már az elsőfokú elbírálás időpontjában is - kábítószer birtoklás alapesetének minősül [Btk. 178. § (1) bekezdés 4. fordulat].

Erre tekintettel a felmentő rendelkezésben a jogszabály megjelölését a másodfokú bíróság módosította.

Tekintettel a fentiekre, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet rendelkező részében - nyilvánvaló elírás miatt - nem pontosan szerepel a vádlott állandó lakóhelyének a megjelölése.

Az ügydöntő határozatnak tartalmaznia kell vádlott személyazonosító okmányának a számát is [Be. 561. § (2) bekezdés b) pont, utalva a Be. 184. § (2) bekezdés e) pontra]. Ezt a másodfokú bíróság pótolta.

A másodfokú bíróság rendelkezett a kirendelt védő másodfokú eljárásával kapcsolatban felmerült bünyügyi költség viseléséről [Be. 613. §. (1) bekezdés, Be. 575. § (1) bekezdés].

Budapest, 2018. november 28.

dr. Magócsi István sk. . Fülöp Ágnes Katalin sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.B.713/2018/16. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.261/2018/6-II. számú végzése folytán 2018. november 28. napján jogerőre emelkedett.

dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő